

ÁGAI ÁGNES

Na, ne mondd!

(PÁRBESZÉLGETÉSEK)

Z-füzetek/140

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**Illusztráció:
RÁK BÉLA**

© Ágai Ágnes 2011

- Te mire vagy allergiás?
- Az emberiségre.
- Kimutatták?

- Ki.
- Bolygót kéne változtatnod.
- Tudom, de nem beszélek nyelveket.
- Az baj.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Gyerekszáj

- Anya, félek.
- Mitől?
- Ripóktól, az ufóembertől.
- Nincs itt semmiféle ufóember.
- De láttam.
- Hol?
- A tévében.
- Az mese.
- Az utcán is láttam.
- Mikor?
- Tegnap.
- Képzelődsz.
- De félek. És krumplibogárrá változtat.
- Nem változtat. Én vigyázok rád és megvédelek.
- Biztos?
- Biztos. Aludj nyugodtan.
- És ha a Ripők...?
- Kidobjuk.
- Tényleg?
- Tényleg.
- Akkor jó, de maradj itt és ne oltsd le a villanyt!
- Jó.

- Rántott husi?
- Nem kell.

- Nem kérek.
- Nem kérek.
- Van pörkölt is, hozzak?
- Nem kell.
- Nem kérek.
- Nem kérek.
- Ubival se?
- Azzal se.
- Az oviban megetted.
- Ott jó.
- Jobb, mit itthon?
- Jobb.
- Te nagyon aranyos, szép kislány vagy, és szófogadó is, ugye?
- Igen.
- És titkot is tudsz tartani, ugye?
- Igen.
- És szeretsz játszani, és szereted a kinder tojást.
- Igen.
- Remek. Ezért én megpuszillak és azt játsszuk, hogy...ki integet ott neked?
- Az apukám mindig értem jön, mert...
- Akkor most azt játsszuk, hogy én elbújok, és te holnap majd megkeresel.

- Nyuszi talán süket vagy, hogy már nem is ugorhatsz...
- Nem süket, beteg.
- A sükettség is betegség.
- Nem egészen.
- A nyúlnak mindegy.
- A versnek nem.
- Nyuszi hopp, nyuszi hopp, máris egyet ugorott.

- Biztos, hogy elváltok?
- Biztos.
- Akkor már nem szeretitek egymást?
- De azért szeretjük, csak másképpen.
- Én nem akarok másik apukát.
- Pali bácsi nem lesz másik apuka.
- Hanem?
- Hanem jóbarát, aki szeret téged is, meg engem is.
- De engem apa szeressen!

- Mindenki szeretete jó.
- Nekem apa szeretete a legjobb, neked meg nem, ezért nem tudlak már téged annyira szeretni.
- Szia, nagypó, mit hoztál?
- Mit hoztál, mit hoztál? Csak akkor kell egy nagyapát szeretni, ha hoz valamit?
- Nem. De mit hoztál?
- Hát azért hoztam valamit: egy kis szirénázó mentőautót, néno, néno, meg egy Rigó Jancsit.
- Mást nem? A toronydarumhoz legó kellene.
- Legközelebb.
- Mindig csak legközelebb!

- Amikor mi annak idején az építőtáborban...

- Jaj, nagyi, uncsi vagy. Tudom, szedtétek a paradicsomot...
- Azt nem az építőtáborban.
- Mindegy. Lecsapoltátok a Hanságot...
- Hát bizony, dolgoztunk, nem úgy, mint ti manapság.
- Ti melóztatok, nem dolgoztatok és mi isszuk meg a munkátok levét!
- Csak bele ne fulladjatok!

- Zolika, hogy megy az iskola?
- Sehogy. Én megyek, nem ő.
- Jó tanuló vagy?
- Mikor hogy.
- És mi akarsz lenni?
- Zseni.
- Ahhoz sokat kell tanulni!
- Nem, ahhoz születni kell.

- Anya, mi az a pornó?
- Az...az rövidítés: Por. Nó!
- És miért nó a por?
- Ezt kérdezd meg apádtól.
- Apa, neked már volt pornód?
- Micsodám?
- Hát olyan rövidítésed? Por nód?
- Volt, de kinőttem.

- Öcsike, mi tetszett legjobban a Cirkuszban?
- A bohóc a trapézon.
- Mit csinált?
- Leesett, kezét, lábát törte és nevetett.

Felnőttszáj

- Szeretsz?
- Aha.

- Mondd ki!
- Mondom.
- Hallani akarom.
- Halljad.
- Nem mondtad ki.
- Dehogynem.

- Csá.
- Csá.
- Holnap?
- Oksi.
- Rázhatunk?
- Rázhatunk.
- Utána?
- Tőlem!
- Akkor ezt megdumáltuk.
- Meg.

- Mire te?
- Még szép! Menjen a jóédes...!
- Idióta gyökér!
- Velem ne szórakozzon, cseszd meg, tele a tököm az ilyen kukásedénnyel!
- Egy köpedék.
- Nem baj, vége a buzgárnak! A bandzsa majd kidekorálja!
- Hát akkor, csá!
- Csíz!

- Mesélj!
- Az egésznek volt valami bizsergető filingje.
- Ő is érezte?
- Hát lájkolta, azt lehetett látni rajta.
- Miből?
- Szmájli volt egész este.
- Akkor ezt printelhetjük?
- Várjunk, én most hepi vagyok, de a sztori még nem ért endet.

- A neten?

- Igen.
- És milyen a csávó?
- Nagyon klassz. Magas, nagydumás, jópofa, beleváló.
- És milyen az ágyban?
- Ott még nem voltunk, csak kocsiban.
- Mióta jártok?
- Már van vagy két hete.
- Nem semmi. És mit csinál?
- Nem tudom, de azt mondja, több lábon áll.
- Tök jó.
- Majd esemeselek.
- Oké. Szia.
- Szia.

- Voltál a Johny Faceball koncertjén?
- Sajna nem.
- Haláli volt! Mindenki őrjöngött, én is! Lerángattuk a ruháját, cipőjét, ő meg odadobta a zokniját, eszméletlen jó volt!
- Autogramot is adott?
- Igen. A hátamra írta, hogy löve, Johny. Azóta nem mosakszom.
- Hogy én erről lemaradtam!
- Jön jövőre is a Big Monkey együttesel, és csak egy fügefalevélben fog énekelni.
- Király! Ott leszek!

- Írtam egy verset.
- Mondjad!
- Viszket a füle töve, nem heged be a sebe, ott egye meg a fene!
- Szép. Ez haiku vagy micsoda?
- Olyasmi.
- Fel kell rakni a netre.
- Kicikizik.
- De legalább olvassák.

- Dögös a csaj, nem mondom!
- Igen, de akárhol fogom, szilikon.
- Guminő?

– Még ha gumi volna! Műgumi.

– Hadd mutassam be a könnyű zene legújabb csillagát: Celebrina Nobodyt, korábbi nevén, Sörös Ilonkát. Tehát, Celi, lemez mikor lesz?

– Ő, készül. Csodaszép márványlemez lesz.

– És mit hallunk?

– Az ájdontnót.

– Remek! Mikor kezdte énekelni?

– Nem is tudom. Állítólag már a bölcsiben.

– Tervek?

– Bejárom a Földet. Még sosem láttam, azt mondják, nagyon szép, kíváncsi vagyok rá.

– Magánélet?

– Jaj, az sok van! Szeretek magánélni.

– Helyes. Esküvő?

– Majd egyszer. Egyelőre a karrieremet építem. Jó magasra.

– Hát sok sikert kívánunk hozzá!

– Köszö. Puszi!

– Gyerekek, alapítsunk pártot!

– Jó.

– Hányan vagyunk?

– Heten. Mint a gonoszok és a törpék.

– Kezdetnek elég.

– Mi legyen a párt neve? Mert az nagyon fontos.

– Csak ne Demokrata...meg Szocialista... meg Magyar....

– Hát legyen Antidemokraták Pártja.

– Nem, Antival nem kezdődhet.

– Hát akkor: Pártonkívüliek Pártja.

– Ez jó! Pártonkívüliek...Ők vannak többségben. PKP. Nyerni fogunk!

– Megmondtad neki?

– Még nem.

– Mire vársz?

– Egy jobb alkalomra.

– Ennél jobb nem lesz.

– Nem bírom a jeleneteket.

– Lehet, hogy nem is lesz jelenet.

- Dehogynem. Nála ez hiúsági kérdés.
- Csak?
- Nem csak.
- Tehát?
- Adj még egy kis időt. Tulajdonképpen sajnálom is.
- Akkor maradj vele.
- Ez nem ilyen egyszerű.
- Egyszerűsítsük.
- Jó, de ne sürgess!
- Az idő sürget. Vagy, vagy!
- Jó, majd megbeszéljük.
- Lehet, hogy késő lesz.
- Ne fenyegezz!
- Csak szóltam. Szia.
- Szia.

- Lelépett?
- Le.
- Azt se mondta: fapapucs?
- De, azt mondta, sőt hozzám is vágta.
- Menjél délután a gyerekért.
- Nem tudok, értekezletem van.
- Jó, akkor mosogass el, léci!
- Tudod, hogy ekcémás a kezem.
- Porszívó?
- Holnap, ma sietek.
- Hazafelé vegyél valamit vacsorára.
- Rendben, de van itthon tojás meg májas, úgy tudom.
- Hánykor jössz haza?
- Csuda tudja, mikor végzünk, majd hívlak, ha indulok.

- Ez az időjárás! A háborúban nem volt ennyi front!
- Így igaz. Állítólag, mi leszünk Közép-Kelet-Európa Szaharája.
- Legalább olcsóbb lesz a banán.
- Ki tuggya? Aztán járhatunk kockás fejfedővel, mint az arabok.

Tere és fere

- Te mire vagy allergiás?
- Az emberiségre.
- Kimutatták?
- Ki.
- Bolygót kéne változtatnod.
- Tudom, de nem beszélek nyelveket.
- Az baj.

- Tudod, az úgy volt...
- Az semmi, nekem meg...
- Viszont a sógorom unokaöccsének...
- Hát még mikor anyósom azt mondja...
- Idefigyuzz, szegény Béla bácsi...
- Nekem mondod? Múltkor hogy jártam....
- Elmesélem, ne tudd meg....

- Te, láttam a Rómeó és Júliát modern feldolgozásban.
- Ki rendezte?
- Az élet.
- És mi volt?
- Júlia egy úrhajóról kérdezi Rómeót, hogy miért Rómeó?
- Mire ő?
- Hogy most ez a trendi és benne van a mainstreamben.
- Erre Júlia?
- Ledob egy szkafandert, ha az ürge fel akarna menni.
- Felmegy?
- Mire kilövik, addigra Júlia belövi magát.
- Meghal?
- Meg, de a mentők újraélesztik.
- Rómeó?
- Ő is beszéd egy csomó drogot és rajta már Zacher Gábor sem segíthet. Végül dupla temetés.
- A szülők?
- Perlik a Nasat.

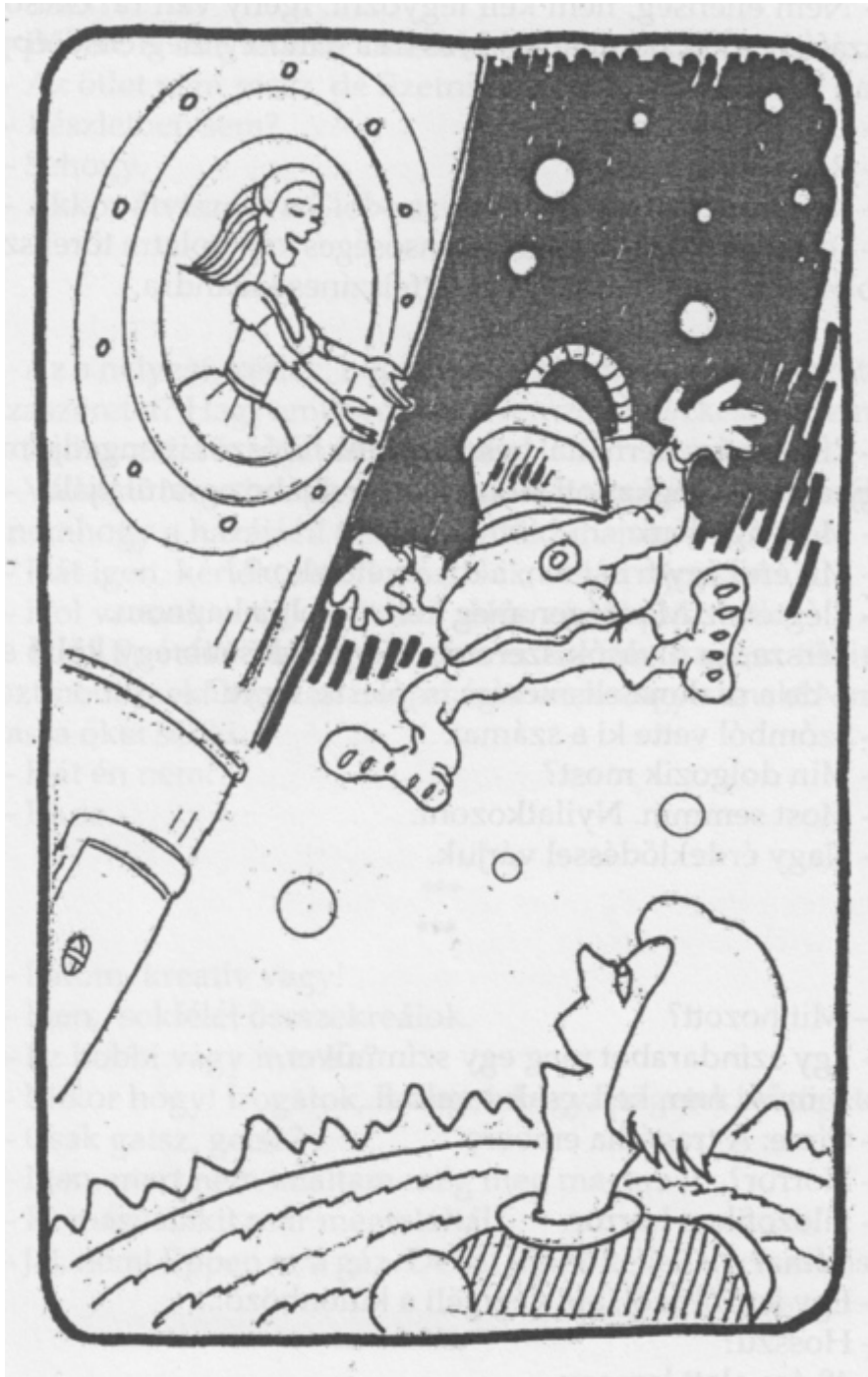
- A Múzeumok éjszakáján bebalzsamozott múmiákat láttam.
- Lenint is?
- Őt még régebben.
- Azóta már a Szovjetuniót is bebalzsamozták.
- Igen, de nem férne el a Szépművészeti Múzeumban.

- Jaj, hát a Jenő bácsi nagyon literátoros ember volt! Eredetiben olvasta Goethe Hamletjét,
- Igen? Még görögül is tudott?

- Tegnap elmentem a delphi jósdába.
- És mit mondtak?
- Semmit. Püthia elém tartott egy tükröt és azt kérdezte, hogy ismerem-e?

- Ez a xyz ismeretlen vírus. Lehet, hogy a katicabogarak terjesztik, lehet, hogy a levegőben van.
- Mit lehet tenni ellene?
- Most kísérletezünk egy antiszérummal, addig ne fogyasszanak katicabogarat és tartózkodjanak a levegő beszívásától.

- Amikor aktképet fest, mi ragadja meg? A női test szépsége, erotikája, anatómiája?
- A természet harmóniája vagy éppen diszharmóniája.
- És ha tájképet fest?
- Ugyanez.
- Semmi különbség?
- De. A tájkép engedelmesebb.

- Pennafalvy Pál íróat kérdezem. Válságban a Gutenberg galaxis?
- Látszatra igen. A könyvhöz idő és türelem kell, Mindkettő hiánycikk.
- Az elektronika legyőzhető?
- Nem ellenség, nem kell legyőzni. Igény van rá. Olcsóbb, hozzáférhetőbb, populárisabb, és ha a minőség megfelelő, éppen olyan hasznos, mint a könyv.
- Ön mit ír jelenleg?
- Regényt.
- Könyvformában?
- Természetesen. Tartós és bensőséges kapcsolatra törekszem az olvasóval, nem holmi futó és felszínes kalandra.

- Rímkovács Bernáttal beszélgetünk. Először is engedje meg, hogy a most

megkapott Aranylóhere díjához gratuláljak!

- Megengedem.
- Mit érez így frissiben, a díj átvételekor?
- Elégtételt. Már régen meg kellett volna kapnom.
- Persze, az olvasók szeretete a legfontosabb egy költő számára, de a szakma elismerése is jólesik, ugye?
- Szómból vette ki a számat.
- Min dolgozik most?
- Most semmin. Nyilatkozom.
- Nagy érdeklődéssel várjuk.

- Mit hozott?
- Egy színdarabot meg egy színművet.
- A művi nem kell, csak a valódi.
- Címe: A tragédia embere.
- Horror?
- Filozofikus horror.
- Téma?
- Egy jetiről szól, aki végigéli a különböző...
- Hosszú?
- 48 óra alatt lemegy.
- Sok szereplős?
- Igen, de ugyanazok játszhatják. Mindig ismétlődnek.
- Ismétlés nem kell.
- Akkor kihagyjuk. Más-más korokban játszódik.
- Konfliktus?
- Van. A jети beolvas az Úristennek.
- Szex?
- Bőven. A csaj mindig mással.
- Az ötlet nem rossz, de fizetni nem tudok.
- Részletben sem?
- Sehogy.
- Akkor átviszem a Globe színházba.

- Az a helyzet, kérek, hogy itt nincs nemzettudat. Kiirtották. Hazaszeretet? Hagyományörzés? Nemzeti büszkeség? Semmi.
- Pedig, aki a múltját nem vállalja...
- Vállalja? Nem is ismeri. Még, kérek, a családjának a múltját se, nemhogy a hazájáét! Csak a külföld majmolás...

- Hát igen, kérlek, előbb a ruszkik, aztán a jenkik!
- Hol vannak a régi poéták:? „Hős vértől pirosult...”
- Hja! Poéták! Még csak nem is fűzfák, hanem tűzifák. Posztmodernnek! Minden trágárságot összezagyválnak! Nem is olvassa őket senki.
- Hát én nem!
- Én se.

- Látom, kreatív vagy!
- Igen, sokfélét összekreálok.
- Ez hobbi vagy munka?
- Mikor hogy! írogatok, festegetek, gyűjtögetek, főzögetek.
- Csak gatsz, getsz?
- Igen, mert nem találtam még meg magamat.
- Es másvalakit már megtaláltál?
- Jaj, nem! Éppen ez a gáz. Dehát kinek kellek ilyen zűrösen?

- Énekeljek?
- Igen.
- Tartozom egy vallomással: megcsaltalak valaki mással!

- Barát? Élettárs? Szerelem?
- Introvertált ember vagyok, megvannak a szokásaim, életritmusom, munkaprogramom, „tervgazdálkodást” folytatok.
- Egyedül?
- Igen, csak én tudok kijönni magammal.
- Szex?
- Abban is magamra hagyatkozom. Csalódás kizárva.
- Emlékszel, még az 57-es taggyűlésen, a Pártközpontban ott volt a Szuszlov elvtárs is meg valami főelvtárs, a nevek nem jutnak eszembe...
- Nem emlékszek.
- Mindegy, a lényeg az, hogy, hogy én beolvastam nekik, mert eltértek a párthatározattól, úgy, de úgy, hogy kő kövön nem maradt. Nagy port vert föl a felszólalásom.
- Képzelem.
- Tudod, már keverednek a dolgok, de majd olvashatod az emlékirataimban, most írja egy nagyon helyes kis újságíró gyakornok lány.

- Akkor, ahogy megbeszéltük

- Rendicsek.
- És nem majrézol, nem pofázol, ha zsemyákat látsz, kámfor.
- Értettem.
- Mert ha nem, úgy kinyírlak, mint a rühes ebet!
- Jó van, na!
- Indíts! Minden lezsírozva?
- Igen.
- Aztán osztozunk. Tűnés!

– Mert kérlek, egy destruktív társadalom kohéziós integrációjának mindig megvan az a veszélye, hogy a determinált értékviszonylat függvényének elementáris stabilitását veszélyezteti.

– Na igen, de a konstans szimultáció monetáris szegmenseit sem lehet a fundamentális érték felhalmozott volumenével párhuzamosan regisztrálni.

– Jó, ezt már Arisztotelésztől kezdve Gáspár Ravensbrückig mindenki kimutatta, nem beszélve John Pricelake No comment-jéről.

– Ha innen nézzük, már Paneitrentos Akiimájában és Marcus Aurelius Triumph-jában is találunk utalást a humán agglomeráció indifferens koncepciójára.

– Vagyis, napjaink szubkultúrájának permanens és interkontinentális kérdései nem új keletűek. Egyébként, figyelmedbe ajánlom erről szóló tanulmányomat, melyben aproximative kimutatom napjaink égetően komplex és ambivalens kérdéseit.

- Tudod, nála ez extrapoláris verbális kontraszelekció!
- Amellett sub rosa abszolút skrupulus mentesen csinálja.
- Persze, ad absurdum nem lehet ignorálni a tényeket.
- És ez csak periférikusán tágálja az aberrált nihilizmust.
- Igen. De hát sic itur ad astra.

- Bocsánat, Uram, van egy-egy cigarettája?
- Nincsen, leszoktam a dohányzásról.
- Én is. éppen azért kérek.

- Kitört a Popocatl, hallotta?
- Nem, messze lakom.
- Legközelebb már a Gellért hegy is.
- Hát, amilyen a közbiztonság!

– És mi a véleménye professzor úrnak a fej átültetéséről?

– A totálcaputilláris transzplantációt sokan kozmetikai célból kérik, ezt nem javaslom. De bizonyos genetikai devianciák, krónikus imbecillitás vagy heveny corticális cerebellaris atrophia esetén eredményesen alkalmazható.

– Milyen utóhatások várhatók?

– Természetesen, minden műtét járhat kockázattal. Előfordulhat, hogy az új fej nem illeszkedik megfelelően a nyakhoz vagy a törzshöz, vagy korábbi fejmaradványok inficiálódnak, esetleg némi mentális anomália jelentkezhethet, de mindez csak elvétve fordul elő.

– Köszönöm a kimerítő és közérthető magyarázatot. Tehát, fel a fejjel!

– Miniszter úr, baj van! Nincsenek orvosok a kórházakban, valamennyien emigráltak!

– Megoldjuk. A Belgyógyászatra sámánokat küldünk, a Sebészetre kirurgusokat, a Szemészetre látnokokat, a Szülészetre gólyákat, a Patológiára boncokat.

– De nővérek sincsenek!

– Majd nimfákat ültetünk az ágyak mellé.

Szó, ami szó

– Beszélj magadról!

– Jaj, arra most nincs időm, azt se tudom, hol áll a fejem, de majd egyszer feltétlenül, bocs!

– Mit csinálsz?

– Élek. Gyertya két végen, fellépés itt, felkérés ott, rádió, stúdió, tévé, hakni, utazás, lakáscsere.

– Szerelem?

– Így is lehet nevezni, de inkább csak egyéjszakások, féléjszakások, de ez az én formám, fő a változatosság! Szia, majd hívjuk egymást!

– Hogy élsz?

– Nehezen. Gürizek, minden munkát elvállalok, örülök, ha megkeresnek, ha nem, én ajánlkozom, rámenős vagyok, muszáj! Nincs időm semmire, magamra legkevésbé.

– Társ?

– Alkalmi, néha összejön valami, de nem tartós.

– Tervek?

– Hosszabb távra nuku. Valahogy mindig lesz.

- Jó napot kívánok!
- Jó napot.
- Segíthetek?
- Jaj, köszönöm. Nincs nálam elég pénz, ha kisegítene...azt a barna táskát szeretném.

- Mókuci, nem tudod, hova tettem az esernyőm?
- Nem, csillagvirágom.
- És te sem láttad, aranybogár?
- Nem. Talán Nyuszifül elvitte.
- Kizárt eset, hacsak nem adta kölcsön Tündüsnek, de az is lehet, hogy Picurnál maradt, mikor ott voltunk Cilamilával.
- Meg kell kérdezni Pötyiéket is.

- Hallottad? Szeptembertől kezdve minden asszonynak harminc éves korig tíz gyereket kell szülnie öt fiú, öt lány elosztásban a demográfiai egyensúly miatt.
- Ez kormányrendelet?
- Igen. Benne van az Alaptörvényben.
- És aki nem szül?
- Az egy bizottság elé kerül, amelyik megvizsgálja, hogy miért nem tett eleget nemzeti kötelességének.
- Egy egész bizottság?

- Tudod, én három nővel élek együtt.
- Ez trigámia.
- Nem hivatalosan, de így jött össze. Az egyik nagyon mutatós, azzal meg lehet jelenni, a másik nagyon házias, az ellát bennünket, a harmadik nagyon jó állásban van, ő hozza a pénzt!
- És te mit csinálsz?
- Hát nekem se könnyű! Három nőt végighallgatni, öregem!

- Te csak ülsz, ülsz, és írod azt a regényt vagy micsodát napestig, hozzád se lehet szólni!
- Most is szólsz.
- Némuljak meg?
- Drágám, ilyen az írói munka. Időigényes.

- Én is az vagyok.
- Tolsztoj tizenkétszer írta át a Háború és békét.
- Te nem vagy Tolsztoj.
- Még lehetek. Különösen, ha hagysz dolgozni.
- Meddig kotlasz rajta?
- Könyvhétre kijön a könyv, és büszke lehetsz rám. Nem győzők dedikálni.
- De hát még itt van egy rakás a múlt évi könyvedből. A kutya sem veszi.
- Nem is a kutyáknak szánom. Most pedig menj, mert elveszítem a fonalat.
- Itt se voltam.

- Házaselet?
- Hellyel-közzel.
- Rutin munka?
- Így is lehet mondani.
- Nem lehet változatossá tenni?
- Vele? Minden anyajegyet ismerek rajta.
- Van másvalaki?
- Lenne, de strapás, költséges és bizonytalan.
- Hja, fiam, valamit valamiért.
- Valamiért. De miért? És kiért?
- Hátha így állsz hozzá, akkor maradj hazai vizeken.

- Nemrég még azt mondta, hogy megőrül értem!
- És most?
- Hogy megőrül tőlem!

– Tudod, én mindég teszek bele egy kis fokhagymát meg téfölt a tetejire, mer a Józsi úgy szereti. Belegyüssz, ne féj! A rétest meg finomra nyújtom, nem kő bele sok liszt, a töltelékbe jó egy kis édesgyökér és egy kis fahajat a tetejire.

- Miből mennyit?
- Ászt érzi az embör, egy csipetnyit, nem kő méricskényi.
- Igen.

– Én zsírra főzök, az az igazi, nem pedig ólajja! Halat ne aggy neki, ászt nem eszi, tengeri herkentyűt meg pláne! Nem magyar gyomornak való! Kitanulod észt, lányom, oda se neki! Ha meg nem tucc valamit, csak szójá bátran, én megmondom, mer ugye férfiembert a hasán keresztű és mindég az annya fősztjét emlegeti.

- Mit veszel fel a válóperre?
- Nem tudom, mindent kihíztam.
- Ékszer?
- Talán a borostyán nyakláncot.
- Cipő?
- Túsarkút, de hólyagot csinál.
- Kibírod.
- Sokat kibír az ember.
- Utána?
- Beülök egy cukrászdába és eszem három feketeerdőt.
- És ő?
- Ő a kocsmába.

- Sok sikert.
- Kösz.

- Vérnyomásod?
- A per magas.
- Mit mond a doki?
- Semmit.
- Mit írt föl?
- Valami micint.
- Szeded?
- Ha el nem felejttem.
- Aludni tudsz?
- Délután igen.
- És éjszaka?
- Akkor számolok.
- Meddig?
- Száztízíg.
- Aztán elalszol?
- Nem, csak abbahagyom.

- Te voltál párttag? Anno.
- Nem emlékszem.
- Kiléptél?
- Persze.
- És most?
- Most is.

- Ellazultak?
- Igen.
- Akkor most szépen, lassan mélyedjenek el és szívják magukba a világmindenséget, érezzék a megsemmisülés tökéletes boldogságát. Érzik?
- Igen.
- Nyissák meg csakráikat és éljék át az önfeladás beáramló melegségét. Megtörtént?
- Igen.
- Érezzék a koncentrált körök végigáramló hullámzását, üzzék el a sötétség fojtogató árnyát és lassú léptekkel haladjanak a világosság felé. Sikerült?
- Igen.

– Köszönöm a megjelenést. Cipőiket megtalálják az ajtó mögött. Az anyagiakat a szomszéd szobában rendezhetik.

– Bocsánat, szabad ez a hely?

– Igen, tessék csak.

– Köszönöm. Nem akarok oda, az etnikai kisebbség mellé ülni, tetszik érteni?

– Igen.

– Nincsen nálam sok pénz, de mit lehet tudni?

– Igen.

– Nem azért, de jobb az óvatosság, nem igaz?

– De.

– Persze vannak kivételek köztük is.

– Vannak.

– Jaj, ahogy elnézem, maguk is ci...romák, bocsánat!

– Nem tesz semmit.

– Ö...de nem akarom zavarni, látom, ott is van egy szabad hely, köszönöm, minden jót!

– Minden jót.

– Kérlek, én nem vagyok fajgyűlölő, se antiszemita, se náci fasiszta, de vannak olyan fajok, népcsoportok, melyek genetikailag alkalmatlanok arra, hogy civilizált társadalomban éljenek. Erre egyszerűen nem szereztek jogcímet.

– No, de...

– Semmi de. Ez biológiai determináltság. Kutyából nem lesz szalonna. Megrekedtek az evolúció bizonyos fokán, és csinálhatsz, amit akarsz, nem fognak, mert nem tudnak megváltozni

– Csak nem mondd, hogy..

– De mondom. A görögök nem véletlenül gurítottak Tajgetoszról, a germánok nem véletlenül próbálták izolálni illetve likvidálni a közjük kirakodott, oda nem illő és kártékony elemeket. Ez a tisztavérű faj immunreakciója. Utólag lehet bírálni, elítélni őket, mert valóban rosszul csinálták, későn és ügyetlenül, de ez az utólagos felhördülés csak álszent komédia.

– Már megbocsáss...

– Én megbocsátok, de a tény, az tény. Nálunk Magyarországon nem a múlt bűneivel kell szembenéznünk, hanem a jelen kihívásaival. Kerül, amibe kerül.

– A Btk 246. paragrafusa 10. bekezdésének c. pontja alapján Önt előre kitervelt és különös kegyetlenséggel végrehajtott, a társadalmi rend megzavarására irányuló, a hatóság megvesztegetése büntett elkövetésének alapos gyanújával az idevonatkozó jogszabály B per 17500. alpontja értelmében..

– De bíró Úr...

– Kérem, közbeszólásával a tárgyalás menetét ne zavarja, ellenkező esetben kénytelen leszek Önt kerékbilincs jogszerű alkalmazásával a teremből kivezettetni és a

tárgyalást elnapolni.

- Ez egy felelősségteljes, zsíros állás. Itt nem lehet...és engem is figyelnek.
- Nem leszek hálátlan.
- Persze, tudom, de így most pártvonalon...szóval, nagyon kell vigyázni!
- A Muki ügyes, használható srác, nem azért, mert az én fiam, de...
- Jól van, okéztam.
- És akkor én neked, mi módon ...?
- Csak feltűnés mentesen. Ezek mindent kiszimatolnak.
- Megoldom.
- Jó, és se e-mail, se sms, se mobil.
- Világos.

- Kukázol?
- Muszáj. Valamit mindig talál az ember.
- Árulni tudsz?
- Amit csórikám összesunyizik, de a kopók kilesnek, fene a májukba!
- Tovább kell állni.
- Hova a francba a rakás poronttyal? Bútyi nyista, szóba se állnak veled, söpörjem a szemetet meg a kutyaszart, húzgáljam a parlagfűt, aztán krákojnak meg vakaróddzak? Abból nem lesz lóvé!
- Beszélni kéne az önkör...
- Csak pofáznak a gádzsók, nekünk meg annyi!

Közélet-közérzet

- Hajrá, Sutyesz, menj bele, ne tökölj, édesapám, indulj rá, mire vársz?!
- Ne üvölts itt a szobában, úgysem hallja.
- Jó van na! te ehhez nem értesz, hozd be inkább a sört a frigóból. Amelyik meg van kezdve. Menj rá, ne bambulj, mért nem mész az istenszerelmére, ott a lábad előtt. Szöglet volt, szabadrúgás lesz! Nem igaz! Hogy az a jó...!
- Vacsora?
- Majd később. Vigyázz, te balfácán, lesen volt, barom ez a bíró, nem lát a szemétől, most mért nem fúj?
- Halkabban, a gyerek alszik.
- Mit rinyálsz? Nézze ő is a meccset, ott a labda az orrod előtt, te állat, lőjé má!

Kapufa! Nem igaz! Ilyen nincs! Megadja? Jó van, állj arrébb, nem vagy átlátszó, hozhatsz még egy üveggel! Hát ez bunda, isten az atyám, bunda! Jó, majd becsukom, jócakát! Na végre! Jó van, fiúk, ezt kellett volna! Huj, huj, hajrá! Mindent bele! Mondtam már, hogy jócakát! Győztünk! Győztünk! Győztünk!

- Mit szólsz hozzá?
- Szóhoz se jutok.
- Azért nem hagyhatjuk szó nélkül!
- Mert ő se szó, se beszéd...
- Hogy ne érje szó a ház elejét.
- Szó sincs róla!
- Ez csak afféle szóbeszéd.
- Hát szó, ami szó..
- Szóból ért az ember.
- Szó se róla.
- Még hogy szóra sem érdemes?!
- Na jó, ne szólj szám....
- Hát, száz szónak is egy a vége...

- Hallotta?
- Mit?
- Hát bemondták.
- Hol?
- A tévében.
- Mikor?
- Sokszor.
- És meddig?
- Ki tudja.
- Nálunk is?
- Persze.
- Biztos?
- Egész biztos.
- Azért ilyen azelőtt...
- Hát nem.
- Jól nézünk ki!
- Jól.
- Szörnyű.
- Borzalmas.
- Tulajdonképpen miről is beszélünk?

- Vásárlás?
- Igen, megyek az Osanyba.
- Én a Lidlibe járok mióta megszűnt a BDC.
- Akárcsak az SZTK.
- Mire megtanulja a nevüket az ember, már átkeresztelik őket!

- Ki volt az a barom állat, aki ezt az ökörséget kitalálta?
- Úgy tudom, a Kripcsák.
- Na ja, ő egy tetű, nem kell vele törődni.
- De ott van mellette az a nagy marha, Rovács.
- No meg a tehén Hajnika, a felesége!
- Jó, de nem érdemes ebbe a darázsfaszekbe nyúlni!
- Ugyan! semmit se csinálnak, csak ugatnak és isznak, mint a gödény.
- Ja, ha az a szamár Kasztrófer hagyja!
- Mert az hiszi, hogy ő a kakas a szemétdombon.
- Pláne, ha még lovat is adnak alája!

- Öné a szó, képviselő úr!
- Köszönöm a szót, elnök úr! Kiegészíteném az előttem szólót, ugyanis meggyőződésem, hogy a magyar név megint szép lesz, sőt méltó régi nagy híréhez, gondolok itt Attilára, Mátyás királyra, Bethlen Gáborra, Tisza Istvánra, Vitéz...Szóval, nemzeti összefogással lemoszuk a gyalázatot, amit a századok, különösképp az elmúlt évek rákentek. Mi sajnós mostanáig rabok voltunk de ennek vége, ha kell, elővesszük a régi kardot, és nem leszünk függvényei senkinek, és amikor majd unokáink felidéznek tetteinket, áldó imádság mellett fogják említeni szent neveinket. Csak ennyit szerettem volna mondani. És azt, hogy túl drága a takarmány, kéne valamit csinálni.

- Képzeld, a Parlamentben az egyik képviselő burkában jelent meg!
- És mit mondott?
- Csak a szeme beszélt, de az ragyogóan.

- Hallottad? Levertük a hugenották lázadását!
- Akkor már csak a dzsipieszekkel kell megkiizdenünk.
- Ha a nemzetgazdaság úgy kívánja...
- Várjunk. Fidesdcuivide!
- Ne politizálj!

– Csak a latin mondást idéztem.

– Most meg a rend őrei tüntetnek!

– A törvényes jogaikért.

– Maga még védi őket? És amikor 2006-ban békés randalírozókat bántalmaztak?!

– Jól meggondoltad?

– Jól.

– De hát, mégis ez a hazád, család, barátok... Ott hontalan leszel.

– Világot látok, nyelveket tanulok, pénzt keresek, és ha úgy találok, hazajövök.

– Mikor?

– Nyugdíjasként. Ide folyósítják dollárban, svájci frankban, euróban, és élek, mint Marci Hevesen. Hát nem vagyok jó hazafi?

– Ital?

– Kérünk tíz üveg tokajit, pinot nőire chardonnét, champagne Ardennét, skót whiskyt, vodkát, nagyfröccsöt.

– Ételt választottak?

– Igen. Tíz adag bécsi szelet, lyoni sertésborda, bolognai spagetti, kolozsvári töltött káposzta, szegedi halászlé, sztrapacska, gyros, saslik, dödölle, körömpörkölt.

– Desszert?

– Kérnénk tíz Gundel, tíz mexikói palacsintát, ugyanannyi francia krémest, oroszkrém tortát, pudingot, linzert és töpörtyűs pogácsát.

– Kávé?

– Kávé, szivar, marihuána később.

– Hát, hölgyeim és uraim, kedves egybegyűltek! Válság után vagyunk, ilyen most nálunk egy nemzetközi összejövetel. Jövőre, remélhetőleg többet tudunk nyújtani. Köszönöm, hogy itt voltatok, Auf wiederby, a rivedoszví, sziasztok!

– Ma van a Hidegek napja.

– Na, ki is ráz tőlük a hideg. Ott vonulnak a lógó jégcsapjaikkal!

– Na és a Langyosak?

– Az ember nem tudja, hova tegye őket. Ok se magukat. A biblia szerint ke kell őket köpni.

– Inkább leköpni.

– Az se rossz.

– Ez a roskatag, enervált baloldal már arra sem képes, hogy önmagát definiálja, nem hogy cselekedjen.

– Várjál, az ember hajlamos temetni azt, ami éppen újjászületésre készül.

– Ugyan kérlek, az újjászületésre nem készülni kell, az végre kell hajtani spontán, erőteljesen és magától értetődően.

– Ja, ezt elméletileg meg lehet fogalmazni, meg lehet rendelni, de a tények realitása mást mutat.

– Mit mutat?

– Azt, hogy az idő nem hagyja sűrgetni magát még a doktriner káromlótól sem.

– Extraorgiákat rendez csak bennszülöttekkel. Tele van vele a sajtó.

– Vén kujon.

– Még a vécére is testőrökkel jár.

– Teheti.

– Elvett egy hatvan évvel fiatalabb nőt.

– Nem mondom!

– Az meg gyereket vár az unokájától.

– Szép.

– Azért ilyet mifelénk...

– Behozzuk a lemaradást!

– Apu, ki volt az a Kádár Béla?

– Kádár János.

– Kádár János. Mit csinált?

– Rendet.

– Nem volt rossz ember?

– Hát hibázni hibázott, de ki nem? Volt kenyér, munka, becsület.

– Akkor miért szidják?

– Mert most más rendszer van.

– De sok embert meggyilkoltatott. A forradalmárokat.

– Egyszer fönt, egyszer lent. Nagy Imrét kivégezték, de Kádár később megbánta. Bele is halt.

– Abba?

– Abba meg a nagy változásba. Azt az ő agya már nem bírta feldolgozni.

– Sajnálod?

– Nem politizálok. Leszoktattak róla.

– Tudod, öregem, a Kádár rendszer a puha diktatúra, meg dagonya, plusz ügynökhálózat és intellektuális averzió ellenére is a kisembernek a megélhetés

biztonságát, legalábbis annak illúzióját adta.

– Na, köszönöm szépen.

– Te köszönöd, de sokan visszasírják. Ha nincs az a véres megtorlás, amiben az ő szerepe még ma sem tisztázott...

– Rábólintott, nyugodj meg. Ha nem ő kezdeményezte!

– Végül is az vitte a sírba. A lelkiismerete.

– Meg a cortical dementiája.

– Hát abba a rendszerbe bele lehetett hülyülni.

– Melyikbe nem?

– Azért az átkosban minden kiszámítható volt.

– Az biztos.

– A kenyér három-hatvan, a patika 2frt, a fizetés 500-1000 körül, a Patyolat mittudomén..

– De nem volt se grape fruit, se kivi, se corn flakes, se Viagra.

– Hát igen, de Kádárnak is kötve volt a keze.

– Bele is zavarodott.

-A Nagy Imrébe.

– Hát úgy az egészbe.

– Nyaralás?

– Nézd, voltunk már minden kontinensen, Európában, Ázsiában, Afrikában, Japánban, Kínában, Indonéziában, a Fidzsi szigeteken, a fjordokon, most már legjobb, ha lemegyünk Dunabogdányba.

– Ott mi van!?

– Duna és bogdány. Állítólag nagyon szép hely. A pénz szerencsére nem számít.

– Mit szól? Megint drágább lett a liszt, a só, a cukor!

– Otthon kell csinálni, házilag. Akkor nincs benne se glutamát, se egérszar, se coli, se színezék.

– Mond valamit.

– Jössz ma tüntetni?

– Kik lesznek?

– A gyapotszedők meg a galambászok.

– Hánykor?

– Ötkor.

- Lehet. Ha nincs jobb buli, jövök.
- Állítólag betiltanák a vasárnapi tüntetést. Az a nap a családé.
- Ficam. Hát mehet a család is.
- Igen, de gyerekekkel macerás.

- Ez egy gyüttment.
- Honnan gyütt?
- Fene tudja. Nem Etelközből.
- Színesbőrű?
- Legalább is tarka.
- Ez a jobbik eset.
- Jobbik?
- Igen, a jobbik.
- Attól függ, mihez képest.

- Szavazott?
- Szavaztam.
- Kire?
- Nem mindegy? Egyik kutya...És maga?
- Én is.
- Kire?
- A kutyára.
- Én meg az ebre.
- Akkor helyben vagyunk.

– Mert, drágám, azért az ántvilágban adtak az illemre és kezet csókoltak a nőnek, udvaroltak neki, virágcsokrokat küldtek, szerenádokat adtak és szerelmet vallottak. Nem úgy, mint manapság, amikor mindjárt lefeküsznek és nem is folytatom! Nem mintha én prűd volnék, de emlékszem, szegény, drága édesanyám, Isten nyugosztalja, ha felvett egy picikével rövidebb szoknyát és...

– Jó, az régen volt. Most más világ van. Az emberek szabadon...

– Szabadon? Szabadosán! szemérmetlenüfelháborítóan! erkölcstelenül .!Azért tartunk itt ahol tartunk! Az ember gyomra felfordul, ha nézi a tévét.

– Ne tessék nézni.

– Ne nézzem?! Hát mit csináljak? Érdekel. Én is voltam fiatal.

– Szingli vagy?

- Abszolút. De ez jó. Nem függök senkitől, nem kell rá főzni, mosni, vasalni, hallgatni a rigolyáit, kedvére tenni.
- És ha jönne valaki, aki...?
- Hát, akkor meggondolnám.
- Hozzámennél?
- Naná! Ész nélkül!

- A meghirdetett állásra jelentkezem.
- Neve?
- Kalányos Sándor.

- Sajnos már betöltöttük. Talán majd legközelebb.
- Mikor érdeklődjek?
- A közeljövőben semmiképp, és kérem, küldje be a következőt!

- Most már szerencsére a férfiak is adnak magukra. A férjem is jár kozmetikushoz, manikűröztet, gyantáztat, zsírleszívást végeztetett és hajbeültetésre jelentkezett.
- És mijét plasztikázzák?

- Tudsz adni egy ezrest?
- Nincs egy vasam se.
- Nem vas kell, papír.
- Attól függ, milyen célra.

- Fantasztikus volt!
- Örülök, hogy élvezted.
- Nem kifejezés. Beleborzongtam. Hogy te miket tudsz! –Akkor tehát...
- Szédületes voltál. Ilyet még sose éreztem!
- Pedig most játszom először Beethovent.

Finisben

- Hogy telnek napjaid?
- Magányosan. Mindig várom, hogy történjen valami, de semmi! Még a levélszekrényben is csak reklámcédulák.
- Dolgozol?
- Már nem. Néha a hivatalból megkeresnek, ha kisegítő kell, de már az se.
- Barát, barátnő?
- Régi haverok olykor, olykor. Ámor nyila már elkerül.

- Gyerekek! Ötven év! Az iskola a régi, csak mi változtunk.
- Mi is régiek vagyunk.
- Csöpi, Ilcsi, Baba, Pityu, Sányesz, rátok sem ismerek!
- Pedig ott a tabló a kezekben!

- Igen, csak a szemüvegem otthon hagytam.
- Nem baj, névsorolvasás! Avacky, Burger, Csatakos, Dévény...

- Na, ne mondd!
- De mondom!
- És mit szólt?
- Semmit se. Meghalt.
- Na ja.
- Na ja.

- Mennyi a koleszterinje?
- Már nem is számolom őket!
- És a cukra?
- Pisiléskor van. A doki azt mondta, nix dolcse vita.
- Akkor ez diabétesz.
- Lehet, de én már nem teszek bé semmit.

- Dögrováson az egészségügy. A kórház kapuján tábla: ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel! Láttá?
- Igen. Még szerencse, hogy engem hordágyon hoztak be!

- Doktor úr, a hálapénzt borítékban vagy átutalással kéri?
- Nyugdíjasok semmiképp ne költsenek borítékra, nekik a zsebem mindig nyitva áll.

- Kérjük kedves műtétre váró betegeinket, hogy az előjegyzett időpontban hozzanak magukkal gézt, vattát, fogót, szikét, altatógázt, orvost, nővért és hordágyat. Megértésüket köszönjük.

- Nővérke, az ágytálat, legyen szíves...
- Elfogyott. Nincs egy darab se, de rendeltünk.
- Jó, megvárom.

- Özvegy Blizsák Sándorné?

- Igen. Mit akarnak?
- Az Elektromos Művektől vagyunk és..
- Nem engedek be senkit, jó napot!
- Mi végigjárjuk a házat, mert bejelentés érkezett, és eddig minden lakó...
- Én ugyan nem! A tévé is mutatta a besurranó tolvajokat, akik mindenféle csellel behatoltak és agyonütötték az asszonyt, aki...
- Mi nem ütjük agyon, itt mutatjuk az igazolványt, tessék megnézni.
- Dehogyan nézem, nem értek én ahhoz, a szemüvegem sincs itt, nekem mutathatják! lehet, hogy hamis.
- Akkor tessék telefonálni a központba...
- Nem telefonálok, Isten áldja magukat, volt szerencsém!
- Tessék a szomszédot megkérdezni és vele...
- Nem kérdezek senkit.
- Akkor sötétben tetszik maradni, mert...
- Sötétben maradok. Majd gyertyázok vagy előveszem a régi petrolt. Jó napot!

- Nem fél itt egyedül?
- MÉR FÉNÉK? Nincs semmim, amér agyonüssenek. Legfejjeb az életem, az meg nem sokat ér
- Család?
- Vót, de szétszéledtek, nyomorékul nem köllök senkinek.
- Hajléktalanszálló?
- Sok a zsvány, azt is ellopják, ami nincs.
- És télen?
- Bevackolom magam és elvagyok. Nagy az erdő, elférek benne.
- Nincs kihez szólnia.
- Az a jó. Nem kenyerem a beszéd.
- De ezt elfogadja, ugye?
- Ha jó szívvel aggyal
- Isten megáldja.
- Isten.

- Hol lakik a néni?
- Nem tudom, aranyoskám, ott a tér mögötti kis utcában.
- Egyedül él?
- Nem, van két papagájom, de nem beszélnek.
- Rokonok?
- O, sok volt, nagy rokonság. Nagypám báró Brisovszky. Brisovszky Tihamér. Hallottál róla?
- Nem.

- Híres ember volt. Szerette a lovakat és szépen énekelt.
- Szomszédok?
- Derék emberek, de én dupla zárral zárom az ajtót.
- Hazakísérem.
- Az jó lesz, aranyoskám, mert reggel föltettem a krumplit, már biztosan megfőtt.

- Hamvasztás?
- Igen.
- Gyönyörű urnáink vannak! Márványerezett, gyöngybera- kásos, mutassam?
- Ára?
- Uram, megéri! Egy ékszer, szobadísz is lehet! Közeli rokon az elhunyt?
- Apám volt.
- Pláne. A szülő mindenek előtt. Az emlékéért mindent megtesz a gyermek.
- Meggondolom.
- Ezzel nem szabad várni. Alkalmi vétel. Szegény odafent hálás lesz érte.
- Az egyszerű dolgokat szerette.
- jó, de hát csak egyszer halunk meg!
- Megbeszélem a nejemmel.
- Az asszonyok mindig kicsinyesek. Uram, tudja mit? Vegyen kettőt, még jól jöhet, ne adj Isten, történik valami. A mai világban? És akkor ott van magánál kéznél. Megegyeztünk?

- Fogadja őszinte
- Köszönöm.
- Jó ember volt.
- Csodálatos!
- De elváltak, nem?
- El. Ivott szegénykém.
- És olyankor?
- Megvadult. Ütött, vert, rugdosott
- Mégis, ugye...
- Hát persze.
- Csak a jóra.
- Meg a szépre.
- Isten nyugosztalja.

- Újjászületési Hivatal?
- Igen. Parancsoljon.

– A tanácsát kérném, melyik században érdemes, mit tanácsol? Huszonegyedik második fele?

– Semmiképpen. Földrengés, árvíz, tűzvész, háborúk, betegségek. Fogy a Hold, fogy a Nap, fogynak az emberek.

– És a huszonkettedik?

– Azt sem ajánlom. Az Androméda ködfolt még takarja, de semmi jót nem ígér. Szuperbólikus sugárzás, meteorözön, eljegesedés, katasztrófák.

– Hát akkor?

– Inkább menjünk visszafelé, mondjuk a 16. század. Reneszánsz, humanizmus, reformáció. Nálunk ugyan Mohács, Angliában VIII. Henrik kaszabol, de azért élhető század.

– És még korábban?

– Hát itt van például a 2. század, mit tetszik szólni hozzá? Feltalálják a papírt, Ptolemaiosz a csillagok katalógusán dolgozik, megindul a kereskedelem, nem rossz!

– Mennyibe kerülne?

– Ha az ókori nemesfémeket átszámítom forintra vagy euróra, akkor...

– No és időszámítás végén?

– Ja, a Naprendszer után? Lehet, hogy az lesz a legolcsóbb.

**Ez a
274
példány**

**ISBN 978-963-08-2541-2
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Szepes Erika

**2011 Vasas-Köz Kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
